

La conferència del sud

RAFA GIL

Antoni Castel

"Si vol ser més que una ficció, Europa ha de mantenir el seu protagonisme en aquest convulsat Magrib i a l'Orient Pròxim. Hi ho ha de fer amb una política exterior coherent i coordinada, sense deixar-se endur pels designis d'alguna capital determinada."

Barcelona. És la seu de la Conferència Euromediterrània.

Els resultats de la Conferència Euromediterrània poden ser discrets. No s'han de fer il·lusions els que esperen grans acords d'aquesta trobada entre els membres de la Unió Europea i els veïns del sud i sud-est. No n'hi haurà cap. La declaració final serà molt optimista, amb mencions a la col·laboració econòmica i política entre els dos móns de la Mediterrània. Tanmateix, el més important de Barcelona és que demostra la voluntat dels estats meridionals europeus de no deixar de banda l'altra riba de la Mediterrània.

Una mesura que xoca amb els interessos d'Alemanya d'expandir la Unió a qualsevol preu cap a l'est, per guanyar influència. Els *euroescèptics* britànics, entre ells la mateixa Margaret Thatcher, ja han advertit del perill d'una Europa sotmesa als capricis d'Alemanya, que són clarament de refer el seu espai natural de l'Est, des de Polònia a Croàcia fins la Txèquia. Tres exemples de la forta presència d'inversions alemanyes i del dinamisme de la seva diplomàcia, sobretot en el cas de Croàcia.

La supervivència d'aquesta Unió exigeix, necessàriament, mantenir un equilibri, que l'enfonsament del bloc soviètic fa desfer. La unificació d'Alemanya i el marasme ideològic i econòmic dels països del socialisme real ha estat un regal dels déus per a Helmut Kohl. És cert que Europa s'enfronta a problemes greus, com la revisió del tractat de Maastricht i l'aplicació de la unitat monetària,

que tants recels aixeca a Londres. Això no obstant, el repte més gran és l'establiment d'uns criteris sobre les prioritats per a la Unió Europea. Fins ara, Kohl ha guanyat la batalla imposant l'adhesió accelerada dels anomenats PECOS (països de l'Est); Barcelona pot ser el punt d'inflexió d'una certa sensibilitat envers l'altra riba de la Mediterrània.

Si vol ser més que una ficció, Europa ha de mantenir el seu protagonisme en aquest convulsat Magrib i a l'Orient Pròxim. Hi ho ha de fer amb una política exterior coherent i coordinada, sense deixar-se endur pels designis d'alguna capital determinada. França, una de les impulsores de la Conferència de Barcelona, pretén convertir el Magrib en el seu vedat, potser creient que si Alemanya es queda amb l'Est, a ella, com a segona potència europea, li correspon una zona amb què manté vincles per la colonització i les fortes inversions. L'espectacle donat per França amb el seu suport incondicional al règim militar algerià no hauria de ser acceptat per una Unió Europea que assegura que defensa una forma ètica de fer política.

Al Pròxim Orient, pitjor impossible, perquè hi deixen les mans lliures als Estats Units. Una vegada més, els conflictes que es pateixen als nassos d'Europa (Pròxim Orient i l'antiga Iugoslàvia) acaben sent negociats per i segons les prioritats de Washington. Una vergonya per a Europa.